

Γέροντας Διονύσιος Χρηστίδης (1830 - 28/2/1902)

/ [Πεμπτούσία](#)

Ο Γέροντας Διονύσιος Χρηστίδης, αναμφισβήτητα, θεωρείται ο θεμελιωτής του κυπριακού Κοινοβιακού μοναχισμού. Γεννήθηκε το 1830 στην ενορία της Λευκωσίας Άγιος Κασσιανός, από γονείς που κατάγονταν από το νησί Τήνος. Πολλά στοιχεία για την παιδική και εφηβική του ηλικία, παραμένουν άγνωστα. Γύρω στο 1860 βρίσκεται στην Ιερά Μητρόπολη Κιτίου, όπου υπηρετούσε ως αρχιδιάκονος κοντά στο Μητροπολίτη Κιτίου Μελέτιο Μοδινό (1846-1864).

Ποθώντας τη μοναστική και περισσότερη την ασκητική ζωή, ο ρασοφόρος Διονύσιος, αναχώρησε από την Κύπρο για το περιβόλι Της Παναγίας.

Πηγή: <http://www.churchofcyprus.org.cy/>

Στον Άθωνα, εγκαταβίωσε στην Καλύβη του Αγίου Χαραλάμπους, στη Σκήτη των Καυσοκαλυβίων, όπου κάρηκε Μεγαλόσχημος Μοναχός. Στην Καλύβη του Αγίου

Χαραλάμπους διδάχθηκε την αγιογραφική τέχνη, την οποία υπηρέτησε ως αγιογράφος σε όλη την υπόλοιπη καλογερική του ζωή. Πάρα πολλές, ωραιότατες αγιογραφίες, του μακαριστού Γέροντα, κοσμούν ναούς και ξωκλήσια σε διάφορα μέρη της Μεγαλονήσου.

Το 1875 ο αγιορείτης Γέροντας Διονύσιος Χρηστίδης, επιστρέφει από το Άγιο Όρος στην Κύπρο, συνοδευμένος από τέσσερις υποτακτικούς του. Φαίνεται πως στη σκέψη του βρισκόταν η ιδιαίτερη του πατρίδα, που κι αυτή είχε ανάγκη τον γνήσιο μοναχισμό, όπως τον γνώρισε ο Γέροντας στην αθωνική πολιτεία, πράγμα που το καταμαρτυρεί σε γραπτό του κείμενο. Μαζί με τη συνοδεία του, επέλεξαν για ασκητική ζωή, την περιοχή “Φτελλέχεια” στο χωριό Κόρνος, ενώ παράλληλα, ο Διονύσιος ανέλαβε από τον Κιτίου Κυπριανό, την επιστασία της Μονής Σταυροβουνίου και του μετοχίου της Αγίας Βαρβάρας με τα γύρω κτήματα. Στη Μονή ο Γέροντας παρέμεινε για δυόμισι χρόνια, κατά το οποίο διάστημα ο ένας υποτακτικός του, ονομαζόμενος Πολύκαρπος, έγινε μεγαλόσχημος και ιερομόναχος, λαμβάνοντας το όνομα Παΐσιος. Αναφέρει ο Γέροντας Διονύσιος: “Δαπανήσαντες λοιπόν αρκετά χρήματα ο τε Μητροπολίτης και εγώ ο ταπεινός Διονύσιος προς έπισκευήν της προ πολλού καταρρευσάσης σχεδόν Μονής, έκατοίκησα εις αυτήν όμού με τον ρηθέντα Παΐσιον ιερομόναχον και ετέρους τρεις αδελφούς επί δύο ήμισυ έτη.

Άλλ’ επειδή δεν επαρκούσαν τα έξοδα προς τροφήν, και ετέρων έπιδιορθωμάτων της Μονής εκ των εισοδημάτων αυτής, ήναγκάσθην να αναχωρήσω πάλιν εις Άγιον Όρος όμού με την συνοδίαν μου.” (Κώδικας Β’,φ.3α Ιεράς Μονής Σταυροβουνίου). Πόθος του Γέροντα όπως ο ίδιος γράφει:.....ινα ποιήσω αυτήν, Θεού μοι συνεργούντος Κοινόβιον, καθώς υπάρχουσι τοιαύτα και εν Αγίω Όρει Άθω.

Ύστερα από τετράχρονη παραμονή στον Άθωνα, ο ιερομόναχος Διονύσιος επέστρεψε και πάλι στην Κύπρο. Με την επιστροφή του ασκήτεψε σε κελί κοντά στην Ιερά Μονή Τροοδίτισσας, μέχρι το Γενάρη του 1889, που ανέλαβε την επιστασία της Ιεράς Μονής Σταυροβουνίου. Με το φωτισμό του Θεού, τη Χάρη του Αγίου Πνεύματος, τις πρεσβείες της Θεοτόκου και τις ολονύκτιες προσευχές και επίπονες προσπάθειες του, ο αξιομακάριστος Γέροντας, πέτυχε να κρατήσει άσβεστο, το για χρόνια τρεμοσβησμένο φως του καντηλιού του Θεοκρέμμαστου και να καταστήσει το μοναστήρι πυξίδα πνευματική, για όσους επιζητούν το φως το αληθινόν, το άσβεστον και αιώνιον.

Ο πρώτος Ηγούμενος, της πνευματικά αναγεννημένης περιόδου της Μονής Σταυροβουνίου, Γέροντας Διονύσιος, κοιμήθηκε στο Μετόχι της Μονής στο χωριό Κόρνος, στις 28 Φεβρουαρίου 1902.

Κώστα Παπαγεωργίου, Κύπριον Πατερικόν Αγίου Όρους, Εκδόσεις Παλέττα, Κύπρος 2011.